మహాభారతం

(తేట తెలుగు భాషలో)

సంస్కృత మూలం.
భగవాన్ వ్యాస మహర్షి.

తెలుగు మూలం:

శ్రీ నన్నయభట్టారకుడు

శ్రీ తిక్కన సోమయాజి

శ్రీ ఎర్రాప్రగడ.

(కవిత్రయం).

మహాభారతం

ఆదిపర్వము

షష్ఠాశ్వాసము

మహాభారత కథను చెబుతున్న ఆ ఉగ్రశ్రవసుడు (సూతుడు) శౌనకాది మహామునులను చూచి ఇలా చెప్ప సాగాడు.

ఆ ప్రకారము పాండవులు, కౌరవులు ద్రోణుడి వద్ద అస్త్ర శస్త్ర విద్యలు నేర్చు కుంటున్నారు. ఒక రోజు ద్రోణుడు, రాకుమారుల అస్త్ర విద్యా ప్రదర్శనను, వ్యాసుడు, భీష్ముడు, విదురుడు, కృపుడు, శల్యుడు, శకుని, సోమదత్తుడు మొదలైన పెద్దల ముందు ఏర్పాటు చెయ్యవలసిందిగా ధృతరాష్ట్రుడిని కోరాడు. దానికి ధృతరాష్ట్రుడు సమ్మతించాడు. విదురుని తగు ఏర్పాట్లు చెయ్యమని కోరాడు. విదురుడు ఒకప్రదర్శనా శాలను నిర్మింపచేసాడు. అస్త్ర విద్యా ప్రదర్శనకు ధృతరాష్ట్రుడు, గాంధారి వచ్చారు. తగు ఆసనాలలో ఆశీనులయ్యారు.

ఇంకా వ్యాస మహర్షి, కృపాచార్యుడు, శల్యుడు, శకుని, భీష్ముడు, విదురుడు, సోమదత్తుడు మొదలైన ప్రముఖులు తమ తమ ఆసనాలలో ఆశీనులయ్యారు.

ద్రోణాచార్యుడు తెల్లని వస్త్రాలు ధరించి అక్కడకు వచ్చాడు. ఆయన వెనుక పాండు కుమారులు, ధృతరాష్ట్ర కుమారులు వయసును బట్టి వరుస క్రమంలో నిల్చున్నారు. ముందు కొంచెంసేపు రాకుమారుల అస్త్ర శస్త్ర ప్రదర్శన అయిన తరువాత, భీముడు, దుర్యోధనుడు గదలు తీసుకొని తమ గదాయుద్ధ నైపుణ్యాన్ని ప్రదర్శించారు. వారు ఇరువురు కొదమ సింగాల వలే పోరాడుతున్నారు.

ఈ ప్రదర్శనా విశేషాలన్నీ విదురుడు గాంధారీ ధృతరాష్ట్రులకు వివరంగా చెపుతున్నాడు. భీమ దుర్యోధన గదా యుద్ధాన్ని చూస్తున్న పౌరులు తమలో తాము ఆవేశ కావేషాలు పెంచుకుంటున్నారు.పరిస్తితి చెయ్యి దాటుతోంది అని అనుకున్న ద్రోణాచార్యుడు తన కుమారుడు

అశ్వత్థామను పంపి ఆ ప్రదర్శనను ఆపించాడు. తరువాత అర్జునుని విలు విద్యాప్రదర్శన ఉంటుంది అని ప్రకటించాడు.

అర్జునుడు విల్లు, అమ్ములు ధరించి రంగం లోకి ప్రవేశించాడు. అర్జునుని చూడగానే జనం లో కల కలం రేగింది. అడుగో పాండు రాజు పుత్రుడు మేటి విలుకాడు అర్జునుడు అని ప్రజలు జయ జయ ధ్వానాలు చేసారు.

అర్జునుని చూచి కుంతీ దేవి, తన కుమారుడు ప్రయోజకుడైనందుకు, ఎంతో ఆనందించింది.ఆ కలకలం, జనుల హర్ష ధ్వానాలు విని "అదే మిటి" అని అడిగాడు ధృతరాష్ట్రుడు. దానికి విదురుడు "అర్జునుని విలు విద్యా కౌశల్యాన్ని చూచి ప్రజలుజయ జయధ్వానాలు చేస్తున్నారు" అని చెప్పాడు. దానికి ధృతరాష్ట్రుడు కూడా ఎంతోసంతోషించాడు.

అర్జునుడు గురువు గారి అనుమతితో ఆగ్నేయాస్త్రము, వారుణాస్త్రము, వాయవ్యాస్త్రము,

మేఘాస్త్రము, మొదలైన అస్త్రాలు ప్రదర్శించాడు. ప్రజలందరూ అర్జునుడి అస్త్ర విద్యను చూచి ఆశ్చర్యపోయ్యారు.

ఇంతలో కర్ణుడు ప్రవేశించాడు. సహజ కవచ కుండలాలతో ప్రకాశిస్తున్న కర్ణుడిని చూచి జనం విస్మయంతో చూస్తున్నారు. కర్ణుడు సభా మధ్యలో నిలబడి, గురువులకు నమస్క రించి, అర్జునునితో ఇలా అన్నాడు.

"అర్జునా, ఈ విద్యలు ప్రదర్శించడానికిపెద్ద నేర్పు అవసరం లేదు. ఈజనం మెచ్చేటట్టి ఈ విద్యలన్నీ నేను కూడా ప్రదర్శించగలను" అని అన్నాడు.

దుర్యోధనుడు కర్ణునిచూచి సంతోషించాడు. అర్జునునికి కోపం వచ్చింది. ద్రోణుని అనుమతితో కర్ణుడు, అర్జునుడు చూపిన అస్త్ర విద్య లన్నీ తనూ చేసి చూపాడు. దుర్యోధనుడు ఆనందం తో కర్ణుని వద్దకు వెళ్ళి తనతో చెలిమి చెయ్యమని కోరాడు. అప్పుడు కర్ణుడు అర్జునునితో ద్వంద్వ యుద్ధానికి అనుమతి కోరాడు.

పిలవకుండానే సభకు వచ్చినందుకు అర్జునుడు కర్ణుని ఆక్షేపించాడు.

దానికి కర్ణుడు, "ఈ అస్త్ర విద్యా ప్రదర్శన వీరులు అందరికి చెందినది. దీనికి ఎవరూ పిలవనవసరంలేదు" అని అన్నాడు. దుర్యోధనుడు వెంటనే కర్ణునికి అర్జునునితో ద్వంద్వ యుద్ధానికి అనుమతి ఇచ్చాడు.

అర్జునుడు, కర్ణుడు ద్వంద్వ యుద్ధం చెయ్యడానికి సమకట్టారు. ఇద్దరూ ఘోరంగా యుద్ధం చేస్తున్నారు. ఒక సమయంలో కర్ణుడి వేసిన పర్జన్యాస్త్రానికి అర్జునుడు కనిపించకుండాపోయాడు. అది చూచి కుంతీ దేవి మూర్ఛపోయింది. మరల అర్జునుడు వాయవ్యాస్త్రంతో ఆ మేఘాలను పారదోలాడు.

వ్యవహారం శృతి మించుతుందని తెలుసుకొని కృపాచార్యుడు ఇద్దరి మధ్య నిలిచాడు.

"కర్ణా, ఇతను పాండు రాజు పుత్రుడు,

కుంతీ కుమారుడు. జన్మతహా క్షత్రియుడు. నీవు అర్జునునితో యుద్ధం చెయ్యాలంటే నీ వంశము, తలితండ్రుల గురించి చెప్పాలి" అని అన్నాడు. దానికి కర్ణుడు సిగ్గుతో తలవంచుకున్నాడు.

అప్పుడు దుర్యోధనుడు కృపాచార్యుని చూచి, "గురువర్యా, కులము, శౌర్యము, అధిక సేన కలవారలు రాజు గా పిలవబడతారు. మీ అభ్యంతరం అంతా కర్ణుడు రాజు కాడు అనేగా. ఇప్పుడే కర్ణుడిని నా అంగరాజ్యానికి రాజును చేస్తాను." అంటూ భీష్ముడు, ధృతరాష్ట్రుని అనుమతితో అక్కడికక్కడే కర్ణుడిని అంగ రాజ్యానికి రాజును చేసాడు.

కర్ణుడు ఆనందంతో పొంగిపోయాడు. దుర్యోధనా, నన్ను గౌరవించి, రాజును చేసి నా పరువు నిలిపావు. నేను నీకు ఏమి చెయ్యగలను" అని అడిగాడు.

"కర్ణా నేను నీ స్నేహాన్ని అభిలషిస్తున్నాను. నాతో స్నేహం చెయ్యి" అని అన్నాడు. కర్ణుడు తన

జీవితాంతం దుర్యోధనుడికి మిత్రుడిగా ఉండటానికి అంగీకరించాడు.

ఇది అంతా చూచి కర్ణుడి తండ్రి అక్కడకు వచ్చాడు. కర్ణుడు తండ్రికి నమస్కరించాడు. ఇది చూచాడు భీముడు. కర్ణుడు సూతపుత్రుడు అని అర్థం అయింది.

"కర్ణా, సూత పుత్రుడవైన నీవు, రథం నడుపుకోక, నీకు అర్జునితో యుద్ధము ఏలనయ్యా? అని ఆక్షేపించాడు.

వెంటనే దుర్యోధనుడు "వాయు పుత్రా, భీమా, ఇంతటి తేజశ్శాలి సూత కులంలో పుడతాడా. వీరుల పుట్టుక, దేవతలపుట్టుక, యేరుల పుట్టుక ఎవరికి తెలియవు?

దేవేంద్రుని వజ్రాయుధము దధీచి వెన్నెముక నుండిపుట్టలేదా?

పరమ శివుని కుమారుడు, కుమార

స్వామిరెల్లు పొదలో జన్మించలేదా?

మా గురువైన మీరు ఎలా జన్మించారో తెలియదా?

ద్రోణాచార్యులు కుండలో పుట్టలేదా?

ఉత్తమ క్షత్రియులందరూ బ్రాహ్మణుల వలన జన్మించలేదా?

అంత దాకా ఎందుకు, మీ ఐదుగురు అన్నదమ్ముల పుట్టుకలు ఎట్టివి?

కాబట్టి ఇక్కడ జన్మలతో పనిలేదు. కర్ణుడు అంగ దేశానికి రాజు. సహజ కవచ కుండలములు కలవాడు." అంటూ ఉండగానే సూర్యాస్తమయం అయింది. ఆ రోజుకు ప్రదర్శన ముగిసింది.

దుర్యోధనుడు కర్ణుడిని వెంటపెట్టుకొని రాజ సౌధానికివెళ్లాడు. అప్పటి దాకా ఇది అంతా చూస్తున్న కుంతీ దేవి కర్ణుడిని తన

పెద్దకుమారుడిగా గుర్తుపట్టింది. కాని అర్జునుని మీద ప్రేమతో అది బయట పడనీయ లేదు.

రాకుమారులందరికి విలు విద్య పూర్తి అయింది. గురు దక్షిణ ఇచ్చే సమయం వచ్చింది.

"తమరికి ఏమి ఇవ్వాలో చెప్పండి" అని రాకుమారులు ద్రోణుడిని అడిగారు.

పాత పగ గుర్తుకు వచ్చింది ద్రోణుడికి. "నాకు గర్వాంధుడైన ద్రుపదుడిని పట్టి తెచ్చి ఇవ్వండి" అని అడిగాడు.

వెంటనే దుర్యోధనాదులు రథాలెక్కి పాంచాల దేశం వైపు వెళ్లారు. పాండవులు కూడా ద్రోణాచార్యుడిని రథమ్మీద ఎక్కించు కొని పాంచాల దేశం వెళ్లారు. దుర్యోధనా దులు ద్రుపదుడితో యుద్ధం చెయ్యడం మొదలు పెట్టారు.

ద్రుపదుడు సామాన్యుడు కాడు. కౌరవుల నందరిని ఓడించాడు. అది చూచి అర్జునుడు, ధర్మరాజును, ద్రోణుడిని అక్కడే ఉండమని, ద్రుపదుని మీదికి యుద్ధానికి వెళ్లాడు.

భీమార్జునులు ద్రుపదుడి సేనను చీల్చి చెండాడారు. అర్జునుడు ద్రుపదునితో ద్వంద యుద్ధం చేసాడు. ద్రుపదుడిని ఓడించాడు. ద్రుపదుడిని తన రథ చక్రానికి కట్టి తీసుకొని వచ్చి ద్రోణుడి ముందు పడవేసాడు.

ద్రోణాచార్యుడు ద్రుపదుని చూచి హేళనగా నవ్వి

"ఏమేమీ ద్రుపద మహారాజులు ఇలా దీనంగా పడి ఉన్నారేమి? మహారాజు అనే మదం తొలగి పోయిందా? ఇక ముందైనా మమ్మల్ని గుర్తు పెట్టుకుంటారా" అని అడిగాడు. వెంటనే ద్రుపదుడిని పిడిచిపెట్టమన్నాడు.

ద్రుపదుడు అపరాభవాన్ని తట్టుకోలేక

పోయాడు. తగిన ప్రతీకారం చెయ్యాలని నిశ్చయిం చుకున్నాడు.

తరువాత, ధృతరాష్ట్రుడు. ధర్మ రాజును కురు సామ్రాజ్యానికి యువ రాజుగా పట్టాభిషిక్తుని చేసాడు. తన నలుగురు తమ్ములు నాలుగు దిక్కులు జయించగా, ధర్మ రాజు, యువ రాజైనా కూడా, చక్రవర్తివలె ప్రకాశించాడు.

గదా యుద్ధంలో భీముడు, విలువిద్యలో అర్జునుడు అజేయంగా ఉన్నారు. నకుల సహ దేవులు శత్రు రాజులకు భయంకరంగా నిలి చారు.

అర్జునుడి పరాక్రమానికి సంతోషించి ద్రోణాచార్యుడు, బ్రహ్మ శిరము అనే అస్త్రాన్ని ఇచ్చాడు.

"అర్జునా, ఈ దివ్యాస్త్రము అమోఘమైనది. దీనిని నాకునాగురువైన అగ్నివేశుడు ఇచ్చాడు. దీనిని అల్ప మానవుల మీద ప్రయోగింపరాదు.

ఇదిలోకాలనే మాడ్చివేస్తుంది. కాని నాకు మరొక గురుదక్షిణ ఇమ్ము. నేను యుద్ధం చెయ్యడం అంటూ జరిగితే, నువ్వు నాకు ఎదురుగా యుద్ధం చెయ్యకూడదు". అర్జునుడు దానికి అంగీకరించాడు.

(ఈ బ్రహ్మ శిరము అనే అస్త్రము ఈ నాటి ఆటం బాంబ్, హైడ్రోజన్ బాంబు లాంటిది అని చెప్పవచ్చును. అది ఇద్దరి వద్దనే ఉంది. ఒకరు అశ్వత్థామ. మరొకరు అర్జునుడు. భారతయుద్ధం అంతా అయిన తరువాత, అశ్వత్థామ, అర్జునుడు ఒకరి మీద ఒకరు ఈ బ్రహ్మ శిరము అనే అస్త్రాన్ని వేసుకుంటారు. అప్పుడు వ్యాసుడు దాని మహిమ గురించి చెపుతాడు. ఈ అస్త్రము వేసిన ప్రదేశములో పన్నెండేళ్లు గడ్డికూడా మొలవదు అని అంటాడు. దీనిని బట్టి చూస్తే,ఇది నేటి అణు బాంబు అని చెప్పక తప్పదు).

ధర్మరాజు యువ రాజు. భీమార్జున నకుల సహదేవులు అతనికి అండగా ఉన్నారు. వారి వైభవాన్ని చూచి దుర్యోధనుడు ఓర్వలేక పోయాడు.

ఒక రోజు తండ్రి అయిన ధృతరాష్ట్రుడి వద్దకు వెళ్లాడు.

"తండ్రీ, పాండవులు మహా వీరులు. పైగా నువ్వు ధర్మ రాజును యువరాజుగా పట్టాభిషిక్తుని చేసావు. దేశంలోని ప్రజలు, మంత్రులు, సామంతులు అందరూ అతని మీదనే అనురాగం చూపుతున్నారు. అతనంటే గౌరవం చూపుతున్నారు. నిన్ను కాని, తాత భీష్ముడిని కాని ఎవరూ లెక్క చెయ్యడం లేదు. ప్రజలంతా ఏమనుకుంటున్నారో తెలుసా. నువ్వు రాజ్యం చెయ్యడానికి పనికి రావని, భీష్ముడు తగిన వాడైనా రాజ్యాధికారం స్వీకరించనని ప్రతిజ్ఞ చేసాడు కాబట్టి, ఆయన కూడా పనికి రాడని, అందువల్ల ధర్మరాజే గౌరవించ తగిన వాడనీ అనుకుంటున్నారు. దీనికి విదురుడు కూడా అంగీకరిస్తున్నాడు. మా మాటకు విలువ లేదు. ప్రజలు మంత్రులు, సామంతులు వారిని పొగుడుతుంటే నేను వినలేను, తట్టుకోలేను. కాబట్టి మీరు ఎలాగైనా పాండవులను ఎక్కడికన్నా పంపించివేయండి." అని అన్నాడు.

ధృతరాష్ట్రుడు ఆలోచించి, "నాయనా దుర్యోధనా! నాకు అన్నీ తెలుసు. కాని నేను అంధుడను. రాజ్య కార్యాలను స్వయంగా చూచు కొన లేను. కాబట్టి నా తమ్ముడు పాండు రాజు నన్ను రాజుగా చేసి నన్ను భక్తితో సేవించాడు. నా చేత ఎన్నో యజ్ఞాలు యాగాలు చేయించాడు. ఎందరో రాజులను జయించి ధనరాసులను తెచ్చి ఇచ్చాడు. అందుకే నీ కన్న పెద్ద వాడైన పాండు రాజు కుమారుడైన ధర్మ రాజుకు యువ రాజ పట్టాభి షేకం చేసాను. ఇప్పుడు నీ మాట మీద వారిని ఎలా తొలగించగలను చెప్పు" అన్నాడు.

"తండ్రీ రాజ్యాధికారము వారసత్వముగా సంక్రమించింది. ఇది వరకు పాండు రాజు నీ బదులు రాజ్యం చేసాడు. ఇప్పుడు పాండు రాజు కుమారుడు రాజైనాడు. తరువాత ధర్మ రాజు కుమారుడు రాజు అవుతాడు. ఈ ప్రకారము పాండు వంశము వాళ్లు రాజులవుతారు. మా గతి ఏమిటి? మేము, మా కొడుకులు, మా మనుమలు వారికి సేవ చెయ్యాలా. బానిసల మాదిరి జీవించాలా చెప్పండి తండ్రీ. పైగా ఈ రాజ్యము

నీది. నీవు అంధుడవు కావటం వల్ల నీ తమ్ముడు నీ కు మారుగా రాజ్యాధి కారం వహించాడు. క్రమంగా రాజ్యం మాకుచెందాలి. కాని పాండు రాజు మంచి తనం వల్ల, అతని కుమారుడు ధర్మ రాజు రాజు కావాలని ప్రజలు కోరు కుంటు న్నారు. అందువల్ల వారిని ఇక్కడినుండి వారణా వత ము పంపుదాము. కొంత కాల ము వారు కనపడకపోతే మంత్రులు, సామంతులు, ప్రజలు నన్నే రాజుగా అభి మాని స్తారు. గౌరవిస్తారు. నేను రాజుగా స్థిరపడిన తరువాత, పాండవులు మరల ఇక్కడకు వస్తారు. ఏమంటారు?" అన్నాడు దుర్యోధనుడు.

కుమారుడు చెప్పిన మాటలన్నీ సావధా నంగా విన్నాడు ధృతరాష్ట్రుడు.

"సుయోధనా, నేను కూడా ఇదే అభిప్రాయం తో ఉన్నాను. కాని ఇంత దారుణమైన పనికి విదు రుడు, భీష్ముడు, ద్రోణుడు అంగీకరిస్తారా. ఇది సాధ్యం కాదు" అని అన్నాడు.

"తండ్రీ! మీరు చక్రవర్తి. మీ మాటను భీష్ముడు, ద్రోణుడు, విదురుడు ఒప్పు కుంటారు. తాత భీష్ముడు మా ఇరువురి మీద సమభావం కలవాడు. ఆయనతో ఇబ్బంది లేదు. అశ్వత్థామ నా స్నేహితుడు. నా వెంటనే ఉంటాడు. కొడుకు మీద ప్రేమతో ద్రోణుడు, బావ గారి మీదప్రేమతో కృపుడు నన్ను విడిచి వెళ్లరు. విదురుడు పాండవ పక్ష పాతి. కాని అతను ఒక్కడూ ఏమీ చెయ్యలేడు. కాబట్టి నేను చెప్పిన దానిలో దోషము లేదు. అసాధ్యం అంతకంటే లేదు. మీరు అంగీక రిం చండి" అని బలవంతం చేసాడు దుర్యోధనుడు.

చేసేది లేక ధృతరాష్ట్రుడు సరే అన్నాడు. ఇంక దుర్యోధనుడు తన కపటోపాయాన్ని ఆచరణలో పెట్టాడు. కొంత మంది మంత్రులను పిలిపించి వారణావతం గురించి ధర్మ రాజుతో, మిగిలిన పాండవులతో గొప్పగా చెప్పమని పంపాడు. వారందరూ పాండవులకు ఆ నగరం మీద కుతూహలం కలిగేట్టు వర్ణించారు. సహజంగా పాండవులకు వారణావతం చూడాలని కోరిక కలిగింది.

ఒక రోజు ధృతరాష్ట్రుడు పాండవులను పిలిచి, "నాయనా ధర్మజా! మీ తండ్రి పాండు రాజు చాలా కీర్తి గడించాడు. కాల వశాత్తు ఇప్పుడు ఆయన లేడు. మీరు కూడా తండ్రికి తగ్గ తనయులు. నా మాట కాదనరు. ఇంత కాలం రాజ్య భారాన్ని వహించి అలసిపోయారు. గంగా నదీ తీరాన ఉన్న వారణావతము సర్వ సుఖాస్పదము అని అందరూ చెపుతుంటారు. మీరు, కుంతీ దేవితో సహా అక్కడకు పోయి కొంత కాలం హాయిగా గడిపి రండి."

పెద తండ్రి అంతటి ప్రేమతో చెపుతుంటే ధర్మ రాజు కాదనలేక పోయాడు. సరే అని ఒప్పుకున్నాడు. గాంధారీ ధృతరాష్ట్రులకు మొక్కి వారి అనుమతి తీసుకున్నాడు. భీష్మ, ద్రోణ, కృపాచార్యులకు నమస్కరించి వారి ఆశీర్వాదము తీసుకున్నారు. తల్లి కుంతీ దేవితో వారణావతానికి ప్రయాణం అయ్యాడు.

ఇది అంతా చూచి దుర్యోధనుడి ఆనందానికి అవధులు లేవు. వెంటనే పురోచనుడు అనే వాడిని

పిలిపించి,

"పురోచనా, నువ్వు గృహములు నిర్మించడంలో నేర్పరి అని విన్నాను. పాండవులు వారణావతానికి వెలుతున్నారు. వారు అక్కడ ఉండేటందుకు నువ్వు తగిన గృహాలను నిర్మించాలి. కాని ఆ ఇళ్ళు మామూలుగా కాదు. లక్క, మట్టి, నెయ్యి కలిసిన మిశ్రమంతో నిర్మించాలి. పాండవులు ఆ గృహాలలోనివసిస్తారు. వారు ఏమరుపాటుగా ఉన్నపుడు నువ్వు ఆ ఇండ్లకు నిప్పు పెట్టాలి. పాండవులు చని పోయినారు అని వార్త తీసుకొని రావాలి. ఈ పని సమర్ధవంతంగా చేస్తే నాకు రాజ్యాధికారం వస్తుంది.నువ్వు కూడా జీవితాంతం భోగాలు అనుభవిస్తావు" అని ప్రలోభ పెట్టాడు. పురోచనుడు సరే అని వెంటనే వారణావతానికి వెళ్లాడు.

ఇక్కడ నన్నయ గారు పాండవుల వయసుల గురించి ప్రస్తావించాడు. ధర్మరాజు, భీముడు, అర్జునుడు, నకుల సహదేవులు శత శృంగ పర్వతము నుండి హస్తినాపురానికి వచ్చు

నప్పటికి వారికి వరుసగా 16, 15, 14, 13, 13 సంవత్సరాలు అనీ, వారు హస్తినా పురానికి వచ్చిన తరువాత 13 ఏళ్లు ఉన్నారని, వారు వారణావతానికి వెళ్లేటప్పటికి వారికి 29, 28, 27, 26, 26 వయసులు అని చెప్పారు.

పాండవులు, కుంతీ దేవితో సహా వారణావతానికిబయలు దేరుతుంటే హస్తినా పురం లోని పౌరులందరూ

"అయ్యొ ఇదే మిటి, పాండవుల అడ్డం తొలగించుకోడానికి వారిని వారణావతానికి పంపుతున్నారు. కాని భీష్ముడు మొదలైన వాళ్లు దీనికి అడ్డు చెప్పలేదు. ధర్మ రాజులేని రాజ్యంలో మనం ఎందుకు" అని పౌరులందరూ పాండవుల వెంట బయలుదేరారు.

వారందరిని చూచి ధర్మ రాజు, "అయ్యలార, నేను నాపెదనాన్న కోరిక మీద తల్లితో, అన్న దమ్ములతో వారణావతానికి వెళుతున్నాను. మరల తిరిగి వస్తాము. మీరందరూ వెనక్కు

మరలండి" అని కోరాడు.

కాని విదురుడు మాత్రము ధర్మజుని వెంట కొంత దూరం వెళ్లాడు. నర్మగర్భంగా కొన్ని మాటలు చెప్పాడు. తరువాత కుంతీ దేవి వద్ద సెలవు తీసుకొని వెనక్కు మరలాడు. విదురుడు చెప్పిన మాటలు ఎవరీ అర్థం కాలేదు.

కుంతీ దేవి ధర్మజుని చూచి, "ధర్మజా, నీకు విదురుడు చెప్పిన మాటలు మాకు అర్థం కాలేదు. ఏమి చెప్పాడు" అని అడిగింది.

దానికి ధర్మజుడు నవ్వుతూ "అమ్మా, విషాగ్నుల వలన అప్రమత్తంగా ఉండండి అని చెప్పాడు. పైగా తాను దుర్యోధనుని వద్ద ఉండి అతను మనకు ఏమన్నా అపకారం తలపెడితే, ఆ విషయం మనకు తెలియచేస్తాను" అని అన్నాడు. విదురునికి తమ మీద ఉన్న ప్రేమకు సంతోషిస్తూ వారు వారణావతానికి వెళ్లారు.

వారణావతంలో ఉన్న ప్రజలు పాండవులకు,

కుంతికి ఘన స్వాగతం పలికారు. వారిని తమ నగరానికి సాదరంగా ఆహ్వానించారు. పురోచనుడు పాండవుల కోసం తాను నిర్మించిన గృహములు చూపించాడు. పాండవులు ఎంతో సంతోషించారు. శిల్పాచార్యుడైన పురోచనుని పూజించారు. పుణ్యాహ వచన కార్యక్రమాలు నిర్వర్తించి నూతన గృహప్రవేశం చేసారు. ధర్మరాజు ఆ ఇల్లు అంతయు అణువు అణువూ పరీక్షించాడు. ఏదో కృత్తిమత్వం గోచరించింది ధర్మజునికి. భీముని పిలిచాడు.

"భీమా, ఈ ఇంటి గోడలు చూడు పింత వాసనవేస్తున్నాయి కదూ!" అన్నాడు.

"అవును అన్నయ్యా, లక్క, తైలము, నెయ్యి కలిసిన వాసన వస్తున్నాయి అన్నయ్యా పైగా మన ఇల్లు ఆయుధాగారం దగ్గరగా ఉంది. ప్రమాదం ఎప్పుడూ పొంచి ఉంటుంది". అన్నాడు.

అప్పుడు విదురుని మాటలు గుర్తుకువచ్చాయి ధర్మజునికి. పిషాగ్నులు అంటేఇవన్న మాట అనుకున్నాడు.

"అన్నయ్యా మనం ఒక పని చేద్దాము. మనం ఇప్పటి దాకా ఉన్న పాత ఇంట్లోనే ఉందాము. ఈ ఇంటిని, ఇందులో ఉన్న పురోచనుడిని దహించి వేద్దాము" అన్నాడు భీముడు ఆవేశంగా.

భీమా తొందర పడకు. మనకు ఈ ఇంటి విషయం తెలిసి పోయింది అందుకని జాగ్రత్తగా ఉందాము. ఒక వేళ మనకు ఈ విషయం తెలిసినట్టు పురోచనునికి కాని, దుర్యోధనునికి గాని తెలిస్తే వేరే ఉపాయం పన్నుతారు. అది తెలుసుకోడం మనకు కష్టం కావచ్చు. అందుకని, మనం ఏమీ తెలియనట్టె ఉందాము" అన్నాడు ధర్మజుడు. అప్పటి నుండీ భీముడు చాలా జాగ్రత్తగా ఉంటున్నాడు.

పురోచనుడు, పాండవులకు సేవ చెయ్యడానికి ఒక బోయ వనితను నియమించాడు. దానికి ఐదుగురు కొడుకులు. అందరూ పాండవులు నివశిస్తున్న గృహంలోనే ఉన్నారు. పాండవుల కదలికలు రహస్యంగా ఎప్పటికప్పుడు పురోచనుడికి చేర వేస్తున్నారు.

హస్తినా పురంలో ఉన్న విదురుడికి సుయోధనుని కుతంత్రం తెలిసిపోయింది. వెంటనే ఒక ఖనకుడిని పాండవుల వద్దకు పంపించాడు. వాడు పాండవుల వద్దకు వచ్చి తనను గుర్తు పట్టడానికి విదురుడు చెప్పిన మాటలు చెప్పాడు. తనను తాను ఎరుక పరుచుకున్నాడు. ధర్మరాజును చూచి "ధర్మనందనా, రాబోవు కృష్ణ చతుర్దసి నాడు పురోచనుడు ఈ లక్క ఇల్లు తగలపెట్టగలడు. అందుకని మీ భవనము నుండి ఒక సొరంగ మార్గము తవ్వమని నన్ను విదురుడు పంపాడు. మీ అనుజ్ఞ అయిన తవ్వగలను" అన్నాడు. ధర్మరాజు విదురుని దూర దృష్టికి అచ్చెరువొంది, ఖనకుడికి అనుమతి ఇచ్చాడు. ఖనకుడు పాండవులు నివసించు లక్క ఇంటి నుండి వెలుపలికి ఒక బిల మార్గమును ఏర్పాటు చేసాడు. దానిని భీముడు పరీక్షించి తృప్తి చెందాడు.

ఆ కృష్ణ చతుర్దశి నాడు కుంతీ దేవి వారణావతము లోనున్న బ్రాహ్మణులకు, ముత్తైదువలకు వారికి ఇష్టమైన భోజనము పెట్టి, దక్షిణలు

ఇచ్చింది. రాత్రి అయింది. వారికి సాయంగా ఉన్న బోయ వనిత తన కుమారులతో కూడా కల్లు సేవించింది. అదరూ మత్తుగా నిద్ర పోతున్నారు.

అంతా సద్దు మణిగిన తరువాత, భీముడు ముందుగా పురోచనుడు నిద్రించుచున్న ఇంటికి నిప్పు పెట్టాడు. ముందుగా తల్లిని, తమ్ములను సొరంగ మార్గమున బయటకు పంపాడు తరువాత తాము నివశించు చున్న ఇంటికి నిప్పు పెట్టాడు. తరువాత ఆయుధాగారానికి కూడా నిప్పుపెట్టాడు. ఖనకుడికి తాము క్షేమంగా ఉన్నట్లు చెప్పి, సొరంగ మార్గము ద్వారాపెళ్లి తల్లిని అన్నను, తమ్ములను కలుసుకున్నాడు. తరువాత అందరూ వడి వడి గా నడవ సా గారు కాని భీముని వే గా న్ని అందుకోలేక పోయారు. భీముడు తల్లిని తన వీపు మీద ఎక్కించు కున్నాడు. ధర్మరాజును అర్జునుడిని చెరి ఒక భుజం మీద కూర్చొపెట్టుకున్నాడు. నకుల సహదేవులను చెరి ఒక చేత్తో ఎత్తుకున్నాడు. వడి వడిగా నడవసాగాడు.

మరు నాడు తెల్ల వారింది. లక్క ఇల్లు తగలబడటం వారణావత ప్రజలు చూచారు. అందరూ వచ్చి ఆ బూడిద కుప్పలను తొలగించారు. అందులో బోయ వనిత, ఆమె ఐదుగురు కొడుకుల శవాలు కనిపించాయి. ఆ ఆరుగురు, కుంతీ దేవి, పంచ పాండవులు అనుకున్నారు. భోరున విలపించారు. ధృతరాష్ట్రుని కుయుక్తిని తిట్టిపోశారు.

ఖనకుడు కూడా జనంలో చేరి పోయాడు. బూడిద కుప్పలను తొలగిస్తునట్టు నటిస్తూ, ఆ బూడిదను తాను తవ్విన సొరంగంలో పోసి అది కనపడకుండా చేసాడు. వెంటనే హస్తినా పురానికి వెళ్లి విదురుడికి పాండవులు క్షేమంగా తప్పించుకున్నారు అని చెప్పాడు. వారణావతంలో ప్రజలు కూడ పాండవులు లక్క ఇంట్లో కాలిపోయిన విషయాన్ని ధృతరాష్ట్రునికి తెలియచేసారు.

భీష్ముడు, ద్రోణుడు, కృపుడు ఎంతో దుఃఖించారు. వారితోపాటు విదురుడు కూడా దుఃఖిస్తున్నట్టు నటించాడు. దుర్యోధనుడు

పాండవుల మరణానికి ఎంతో సంతోషించాడు కాని ఆ మంటలలోపడి పురోచనుడు చనిపోవడం బాధ అనిపించింది.

అక్కడ పాండవులు వారణావతానికి దక్షిణంగా నడవ సాగారు. అందరూ అలిసి పోగా, భీముడు ఒక పెద్ద వృక్షం నీడలో అందరిని విశ్రాంతి తీసుకోమన్నాడు. తాను వెళ్ళి నీరు తీసుకొని వచ్చాడు. అందరూ అలిపోవటం చేత, ఆ చెట్టు కింద విశ్రమించారు. చీకటి పడింది. భీముడు వారికి కాపలాగా కూర్చున్నాడు. జరిగిందంతా ఒక సారి తల్చుకుంటున్నాడు.

పాండవులు విశ్రమించిన ప్రదేశానికి దగ్గరగా హిడింబుడు అనే రాక్షసుడు ఉన్నాడు. నర వాసన వాడి ముక్కు పుటాలకు సోకింది. చెల్లెలు హిడింబను పిలిచాడు.

"హిడింబా, మన ఆవాసానికి నరులు వచ్చారు. నోరు చవి చెడి ఉన్నది. ఆ నరులను చంపి, నాకు వండి పెట్టు" అని చెప్పాడు.

హిడింబ పాండవుల దగ్గరకు వెళ్లింది. పడుకొని ఉన్న పాండవులను, కాపలాగా ఉన్న భీముని చెట్టు చాటున నిలబడి చూచింది. భీముని మీద మనసు పడింది. వెంటనే, మానవ కాంత రూపం ధరించింది. అన్న చెప్పిన మాటలు మరిచి పోయింది.

(ఇక్కడ నన్నయ గారు ఒక పద్య పాదం రాసారు:

"బతిస్నేహము కామినులకు బలవంతము వెఱ నెయ్యములు వేయు తత్సదృశములే?"

అనగా భామలకు భర్త మీది ప్రేమ బలమైనది. మిగిలిన ప్రేమలు దానితో సమానం కావు. అది ఈనాడు అక్షర సత్యం అవుతూ ఉంది కదా. ఈ రోజుల్లో "ప్రేమ" అనే పదం ప్రతి నవలకు, సినిమాకు ముడి సరుకు అయిపోయింది. ప్రేమించిన వాడికోసం చిన్నప్పటినుండి కనిపెంచిన తల్లి తండ్రులప్రేమను తృణీకరించడం ఒక ఫాషన్ అయిపోయింది. ఇంట్లో కూడా చెప్పకుండా ప్రేమికు డితో వెళ్లడం, కష్టాల్లో ఇరుక్కోవడం మనం చూస్తూనే ఉన్నాము. ఈనాటి యువత పోకడలను ఆ

నాడే నన్నయ గారు ఎంతో చక్కగా వర్ణించారు కదూ).

తన దగ్గరకు వస్తున్న హిడింబను చూచాడు భీముడు.

"నువ్వు ఎవరు? ఇక్కడకు ఎందుకు వచ్చావు?" అని అడిగాడు.

"మహాభాగా, నా పేరు హిడింబ. నేను హిడింబుడు అనే రాక్షసుని చెల్లెలిని. నిన్ను మోహించాను. నువ్వు నాకు భర్తవు అయితే నా అన్న నీకు హాని చెయ్యడు. కాబట్టి నన్ను వివాహమాడు. మా అన్న సంగతి నీకు తెలియదు. అతను ఎవరినీ లెక్కపెట్టడు. అతనికి భయపడని వాళ్లులేరు. నువ్వు ఒక లెక్కా. ఇది నా అన్నయ్య హిడింబాసురిడి వనము. అతను చూసిన మిమ్ములను బతుకనీయడు. నా తో రమ్ము. నిన్ను కోరిన చోటికి తీసుకొని పోతాను. మనం సుఖాలు అనుభవిస్తాము" అని బలవంతం చేసింది హిడింబ.

దానికి భీముడు "వీరు నా తల్లి, తమ్ములు. ఒక స్త్రీ కోసం వీళ్లను ఎలా వదలమంటావు?" అన్నాడు.

"ఐతే వీరలను నిద్ర లేపు. అందరం వెళ్లి పోదాము" అంది హిడింబ.

"అదేమిటి అలా అంటావు. ఎవరో రాక్షసుడు వస్తున్నాడని సుఖంగా నిద్రిస్తున్న తల్లిని, సోదరులను నిద్ర చెడగొట్టమంటావా? అన్నాడు భీముడు.

వెళ్లిన చెల్లెలు ఎంతకూ రాకపోతే, హిడింబాసురుడే అక్కడకు వచ్చాడు. అతనిని చూచి హిడింబ భీముని చాటుకు వెళ్లి దాక్కుంది.

"రాక్షసా, నువ్వు వధింబడుటకు ఉచితుడవు. నిన్ను వధించి, ఈ అడవిలో రాక్షస భయం లేకుండ చేస్తాను" అని హిడింబాసురుడి మీదికి ఉరికాడు భీముడు. ఇద్దరికి ఘోర యుద్ధం జరిగింది. వారు చేస్తున్న గర్జనలకు, కుంతీ,

మిగిలిన పాండవులు నిద్ర లేచారు. హిడింబను చూచారు.

"అమ్మా! నువ్వు ఎవరు?" అని అడిగింది కుంతి.

"అమ్మా! నేను ఇదుగో ఈ రాక్షసుడు హిడింబాసుని చెల్లెలును. నా పేరు హిడింబ. నీ కుమారుని భర్తగా వరించాను. నా అన్నయ్య, మీ కుమారుడు భీకరంగా యుద్ధం చేస్తున్నారు" అని చెప్పింది. ఇంతలో అర్జునుడు యుద్ధం జరిగే చోటికి వెళ్లాడు

"భీమా, తూర్పు అరుణంగా మారుతోంది. ఇది దుష్ట రాక్షసులకు అనుకూల వేళ. వెంటనే ఈ రాక్షసుడిని చంపు" అని అరిచాడు.

ఆ మాటలు విని భీముడు విజృంభించి హిడింబుని ఎత్తుకొని గిర గిరా తిప్పి నేల మీద పడేసాడు. హిడింబుడు నడుము విరిగి నేల మీద పడ్డాడు. ప్రాణాలు విడిచాడు.

హిడింబకు ఆశ్చర్యం వేసింది. భీముడు హిడింబను చూచి "నువ్వు రాక్షస కాంతవు. మేము నిన్ను నమ్మము నువ్వు మా వెంట రావద్దు" అని అన్నాడు.

అప్పుడు హిడింబ కుంతీ దేవిని చూచి "అమ్మా. సర్వ ప్రాణులకు కామ సంబంధమైన కోరికలు సామాన్యంగా ఉంటాయి. కాని స్త్రీలలో అవి కొంచెం ఎక్కువగా ఉంటాయి. నేను భీముని మీద మనసు పడ్డాను. అతని కొరకు అందరిని వదులు కున్నాను. నాకోరిక తీరకపోతే నేను ప్రాణాలు విడుస్తాను. మీరు నన్ను స్వీకరిస్తే మీకు ఎంతో సహాయంగా ఉంటాను. నాకు జరిగింది, జరుగుతున్నది, జరగపోయేది తెలుసు.

మీకు జరగపోయే దానిని చెపుతాను వినండి. ఇక్కడికి కొంచెం దూరంలో శాలిహోత్రుడు అనే మహాముని ఆశ్రమము ఉంది. అక్కడ ఉన్న కొలను లో నీరు త్రాగితే ఆకలి దప్పులు ఉండవు. మీరు అక్కడ ఉండండి. మీకు కృష్ణద్వైపాయనుడు వచ్చి మీకు హితోపదేశం చేస్తాడు" అని చెప్పింది.

ఇది విని కుంతీ దేవి ఎంతో సంతోషించింది. భీముని చూచి "భీమా, నా మాట, నీ అన్న గారైన ధర్మజుని మాటగా వినుము. హిడింబ ఉత్తమ కాంత. ఈమెను పెళ్లి చేసుకో. నీకు మంచి జరుగుతుంది" అని చెప్పింది.

భీముడు తల్లి మాట ప్రకారము హిడింబను పెళ్లి చేసుకున్నాడు. తరువాత అందరూ శాలిహోత్రుని ఆశ్రమానికి వెళ్లారు.

ఒకరోజు వేద వ్యాసుడు వారి వద్దకు వచ్చాడు. "అమ్మా కుంతీ, ధర్మనందనా, కష్టాలు కలకాలం ఉండవు. మీకు మంచి రోజులు వస్తాయి. రాజ్యం లభిస్తుంది. ఇక్కడ కొన్ని రోజులు ఉండి తరువాత ఇక్కడకు దగ్గరలో ఉన్న ఏకచక్ర పురానికి వెళ్లండి. బ్రాహ్మణ రూపాలలో అక్కడ నివశించండి. తరువాత నేను వచ్చి చెయ్యవలసింది చెపుతాను." అని చెప్పాడు.

వేద వ్యాసుని మాట ప్రకారము పాండవులు శాలిహోత్రుని ఆశ్రమములో కొంతకాలం

నివశించారు.

ఇంతలో హిడింబ గర్భం ధరించింది. ఆమెకు ఘటోత్కచుడు జన్మించాడు. అతను అపరిమితమైన బలం కలవాడు. కామ రూపుడు. ఘటోత్కచుడు తండ్రులకు, కుంతీ దేవికి, నమస్కరించాడు. "అమ్మా నేను ఇక్కడే నా తల్లి తోపాటు ఉంటాను. మీరు తలచిన వెంటనే మీ దగ్గరకు వస్తాను" అని చెప్పాడు. తల్లిని తీసుకొనివెళ్లి పోయాడు.

శాలిహోత్రుని వద్ద, పాండవులుధర్మశాస్త్రాలు నీతి శాస్త్రాలు అభ్యసించారు. తరువాత వారు ఏకచక్రపురానికి బ్రాహ్మణవేషాలలో బయలు దేరారు. పాండవులు, కుంతీ దేవి, జింక చర్మాలు ధరించి, నార చీరలతో, వేదపఠనం చేస్తూ ఏక చక్రపుర ము అనే అగ్రహారానికి వచ్చారు.

ఒక బ్రాహ్మణుడి ఇంటిలో తమ నివాసం ఏర్పరచుకున్నారు. ప్రతి రోజూ మౌనంగా

అందరి ఇళ్లకూ వెళ్లి భిక్ష స్వీకరించి, తీసుకొని వచ్చి, తల్లికి ఇచ్చేవారు. కుంతీ దేవి ఆ భిక్షను రెండు భాగాలు చేసి, అందులో ఒక భాగం భీమునికిపెట్టి, మిగిలినది, తను, మిగిలిన నలుగురు కొడుకులు తింటూ ఉండేవాళ్లు. సత్ప్రవర్తనులు, సహృదయులు అయిన వారిని చూచి ఆ అగ్రహారం లో వాళ్ళు అందరూ చాలా ఆనందపడేవాళ్లు.

ఒకరోజు, భీముడు, కుంతి ఇంట్లో ఉన్నారు. మిగిలిన వారు భిక్షాటనకు వెళ్లారు. ఆ సమయంలో ఆ ఇంటిలో నుండి రోదన ధ్వనులు వినపడ్డాయి. అవి విని కుంతీ దేవి భీముని పిలిచి

"నాయనా భీమసేనా! ఈ ఇంటి వారికి ఏదో కష్టం కలిగినట్టున్నది. వీరు మనకు ఉపకారం చేసారు. వాళ్ల ఉపకారాన్ని గుర్తించడం మనకు పుణ్యం. కాని దానికి ప్రత్యుపకారం చెయ్యడం ఎక్కువ పుణ్యం. కాని వారు మనకు చేసిన దానికన్న ఎక్కువ ప్రత్యుపకారం

చెయ్యడం ఉత్తమమైన పుణ్యం. కాబట్టి మనకు ఉపకారం చేసిన వాళ్లకు తగిన ప్రత్యుపకారం చెయ్యడానికి ఆలోచించు" అని చెప్పింది.

(పై చెప్పినది లోక ధర్మము. కాని ఈ నాటి కలియుగ ధర్మం ఏమిటంటె, ఉపకారం చేసిన వాడికి ప్రత్యుపకారం చెయ్యక పోగా, వాడిని సర్వ నాశనం చెయ్యడం. కుంతీ దేవి చెప్పిన ఉపకార ధర్మాన్ని పాటిస్తే ఇన్ని నేరాలు ఘోరాలు, ఉండవు కదా.)

"అమ్మా! నీ ఆజ్ఞ అవశ్యం నెరవేరుస్తాను అమ్మా. తప్పకుండా వారికి ప్రత్యుపకారం చేస్తాను. నీవు వెళ్లి వారి శోక కారణం కనుక్కొని రా అమ్మా" అన్నాడు భీముడు.

సరే అని కుంతి వారి వద్దకు వెళ్లింది. రోదిస్తున్న ఆ ఇంటి యజమానిని వారి దుఖానికి కారణం అడిగింది.

"అమ్మా జనన మరణాలు, సంయోగ

వియోగాలు ప్రకృతి సిద్ధమైనవి. కాని వేదోక్తంగా వివాహ మాడిన భార్యను రాక్షసునికి ఎలా ఆహారంగా పంపగలను. పెళ్లి చేసి అత్త వారి ఇంటికి పంపవలసిన కూతురిని రాక్షసునికి ఆహారంగా ఎలా పంపగలను. నాకు, నా పితరులకు పిండోదకాలు ఇవ్వ వలసిన కుమారుడిని రాక్షసునికి ఆహారంగా ఎలా పంపగలను. అందుకని నేనే ఆ రాక్షసునికి ఆహారంగా వెళతాను" అని అన్నాడు ఆ బ్రాహ్మణుడు.

దానికి ఆయన భార్య సమ్మతించలేదు. "నాథా, మిమ్మల్ని వివాహమాడినందుకు మీకు సంతాన ప్రాప్తికలిగించాను. నా బాధ్యత తీరిపోయింది. భర్త కంటే ముందు మరణించి, పుణ్యలోకాలకు వెళతాను. పైగా భర్త లేని స్త్రీలకు అవమానాలు ఎక్కువ. ప్రతివాడూ కోరతాడు. పైగా భార్య మరణిస్తే భర్త మరొకరిని వివాహం చేసుకోవచ్చు. కాని భర్త మరణిస్తే, భార్య వేరే వివాహం చేసుకోలేదు కదా. అది లోక నింద కదా. కాబట్టి నేనె ఆ రాక్షసునికి

ఆహారంగా వెళతాను. మీరు వేరే వివాహం చేసుకొని, పిల్లలకు విద్యాబుద్ధులు చెప్పించి, ప్రయోజకులను చెయ్యండి" అని చెప్పింది ఆ ఇల్లాలు.

అప్పుడు కూతురు ముందుకు వచ్చి, "అమ్మా నాకు వివాహం చేసి మీకు మనుమలు కలిగే కంటే, మీరు జీవించి వుంటే మీకు ఇంకా ఎక్కువ మంది సంతానం కలుగుతారు. అందు కని నేను రాక్షసునికి ఆహారంగా వెళతాను" అని చెప్పింది.

ఇంతలో చిన్న వాడైన కుమారుడు, ధైర్యంగా, ఒక చిన్న కర్ర తీసుకొని, "తండ్రీ నేను వెళ్ళి ఆ రాక్షసుడిని చంపుతాను" అని వచ్చీ రాని మాటలతో ఓదార్చాడు.

ఇదే మీ కుంతికి అర్థం కాలేదు. "అమ్మా రాక్షసుడు ఎవరు? మీరు వాడికి ఆహారం కావడం ఏమిటి? వివరంగా చెప్పండి" అని అడిగింది.

దానికి ఆ బ్రాహ్మణుడు ఈవిధంగా చెప్పాడు. "అమ్మా ఇక్కడికి ఆమడ దూరాన, యమునా నదీ తీరాన, బకుడు అనే రాక్షసుడు ఉన్నాడు. వాడు ప్రతిరోజూ వచ్చి గ్రామాల మీద పడి అందరిని భక్షిస్తుండేవాడు. అందుకని, గ్రామస్తులు, బ్రాహ్మణులు అందరూ కలిసి వాడితో ఒక ఒప్పందం చేసుకున్నారు. ప్రతిరోజూ ఇంటికి ఒక మనిషి, రెండు దున్న పోతులు, బండెడు ఆహారం వాడికి పంపాలి. ఈ దేశాన్ని ఏలే రాజు కూడా వాడి ని ఎదిరించే శక్తి లేనందున, ఆయన దీనిని గురించి ఆలోచించలేదు.

(ఈ రోజుల్లో కూడా, వీధి గూండాలు, రౌడీలు, షాప్ కు ఇంత అని రౌడీ మామూళ్లు వసూలుచేస్తున్నారు. పోలీసులుకూడా, బార్లకు, వైన్ షాపులకు, నెల సరి మామూళ్ల వసూలు చేస్తున్నారు. రాజకీయనాయకులు కూడా తమ తమ ప్రాంతాల్లో చేసే అభివృద్ధి పనులకు, కట్టె ప్రాజెక్టులకు, కోట్ల కొలది డబ్బు రాయల్టీ పేరుతో మామూళ్ల కింద వసూళ్ల

చేస్తున్నారు.వీరందరూ తెల్ల బట్టలు వేసుకున్న బకాసురులు కారా! ఆరోజుల్లో ఒకడే బకాసురుడు. ఈ రోజుల్లో వీధి వీధికీ, ఊరి ఊరికీ, జిల్ల జిల్లాకూ బకాసురులు ఉన్నారు. ఆ నాటి రాజు మాదిరి, ఈ నాటి ప్రభుత్వాలుకూడా వారిని అదుపుచెయ్యలేక చేతులు ఎత్తేసాయి కదా! ఈ బకాసురులను అంతం చెయ్యడానికి దేశాన్ని రక్షించడానికి ఊరి ఊరికీ జిల్లా జిల్లకూ ఒక్కొక్క భీమసేనుడు పుట్టాలి. అప్పుడే మనకు విముక్తి. ఇదీ నేటిభారతం)

అప్పుడు కుంతీ దేవి ఆ బ్రాహ్మణుడితో, "అయ్యా, మీరు దుఃఖించవలదు. ఈ ఆపద తొలిగే ఉపాయం నాకు తెలుసు. మీకు ఒక్కడే కొడుకు. నాకు ఐదుగురు కొడుకులు. వారిలో ఒకరిని నేను ఆహారంగా పంపుతాను" అని చెప్పింది.

దానికి ఆ బ్రాహ్మణుడు "అమ్మా, వద్దమ్మా, మీరు మాకు అతిధులు. మిమ్మల్ని ఆ కోరిక కోరడం మహాపాపం. పైగా బ్రాహ్మణ హత్య ఘోర

పాపము" అని అన్నాడు.

దానికి కుంతీ దేవి నవ్వి. "అయ్యా! మీరు ఏమీ ఆలోచించకండి. నా కుమారుడు అమిత బలవంతుడు. ఇది వరకు కొంత మంది రాక్షసులను చంపాడు. ఆ బకుడిని చంపి వస్తాడు" అని చెప్పింది.

వెంటనే భీముని పిలిచి జరిగిందంతా సవిస్తరంగా చెప్పింది. భీముడు సంతోషంగా ఒప్పుకున్నాడు. ఇంతలో ధర్మజుడు, మిగిలిన తమ్ములు వచ్చారు. జరిగిందంతా తెలుసుకున్నాడు ధర్మజుడు. సంతోషంగా ఉన్న భీముని చూచాడు.

తల్లిని పిలిచి "అమ్మా భీముడు ఎవ్వరితోనో యుద్ధానికి పోతున్నట్లున్నాడు. తనంతట తానే వెళుతున్నాడా లేక మీరు వెళ్ల మన్నారా?" అని అడిగాడు.

జరిగిందంతా ధర్మజునికి చెప్పింది

కుంతి. "అమ్మా! అమ్మా! ఇదే మిట మ్మా! పరాయి వాళ్ల కోసం కన్నకొడుకును బలి ఇస్తావా అమ్మా. అమ్మా నీకు మతి భ్రమించినట్టుంది. భీమసేనుడు పిడిచిపెట్ట దగినవాడా చెప్ప మ్మా?" అన్నాడు.

"నాయనా ధర్మజా, భీముని బలము తెలియక నేను ఈపని చెయ్యడం లేదు. ఈ భీమసేనుని శక్తి నీకు తెలియదు. వీడు పుట్టిన పదవ రోజున వీడు నా చెయ్యి జారిఒక కొండరాయిమీద పడ్డాడు.ఆ పెద్ద బండ రాయి పొడి పొడి అయింది. వీడు వజ్ర కాయుడు. ఆ రాక్షసుడిని చంపి ఈ అగ్రహారానికి శాశ్వతంగా రాక్షస బాధ తీర్చగలడు.

క్షత్రియ ధర్మాన్ని ఇది వరకు వేద వ్యాసుడు చెప్పగా విన్నాను. అది నీకు చెపుతాను విను. ఉత్తమ క్షత్రియుడు, ఇతరుల దుఖాలను తొలగించ డానికి పుట్టిన వాడు. మృత్యుభయంతో ఉన్న బ్రాహ్మణులను రక్షిస్తే పుణ్యలోకాలు పొందుతాడు. సాటి క్షత్రియుడిని రక్షిస్తే కీర్తిని పొందుతాడు. వైశ్యులను శూద్రులను రక్షిస్తే, ప్రజల అను రాగాన్ని పొందుతాడు. ఇది క్షత్రియ ధర్మం. మనకు ఆశ్రయం ఇచ్చిన ఈ బ్రాహ్మణ కుటుంబానికి

ప్రత్యుపకారం చేసే అవకాశం లభించింది" అని చెప్పింది.

వెంటనే ఆ ఊరి వారందరూ రక రకాలైన పిండి వంటలు, ఆహార పదార్థాలు తయారు చేసారు. ముందుగా భీముడికి తృప్తిగా కడుపునిండా భోజనం పెట్టారు. ఒక బండి నిండా ఆహార పదార్థాలు నింపారు. భీముడు ఆ బండి తోలుకుంటూ బకాసురుడు ఉండే చోటుకు వెళ్లాడు. యమునా నదీ తీరాన బండి నిలిపాడు. బకాసురుడిని పిలిచాడు. వాడు ఎంతకూ రాలేదు. వాడు వచ్చేదాకా ఊరికే ఉండటం ఎందుకని, ఆ బండిలో ఆహార పదార్థాలన్నింటిని ఒక్కొక్కటిగా తినేసాడు.

బకాసురుడికి ఏమీ తోచడంలేదు. ప్రతి రోజూ భయం భయంగా తన వద్దకు వచ్చే నరుడు ఈ రోజు ఎక్కడో ఉండి పిలుస్తున్నాడు ఏమిటి అనుకున్నాడు. ఎంతకూ నరుడు రాకపోతే ఆకలి బాధకు తట్టుకోలేక బండిని వెతుక్కుంటూ వెళ్లాడు. బండి మీద కూర్చుని

ఆహారాన్ని తింటున్న భీముడిని చూచాడు.

తన కోసం తెచ్చిన ఆహారాన్ని నరుడు తినడం చూచి సహించలేకపోయాడు. భీముడిని పిడికిలితో ఒక్కపోటు పొడిచాడు. భీముడికి చీకకుట్టినట్టైనా లేదు. బకుడు పక్కనే ఉన్న ఒక చెట్టును పెరికి భీముని మీదవేసాడు. భీముడికి కోపం వచ్చింది. బకాసురుడి మీద కలియ బడ్డాడు. ఇద్దరికి ఘోర యుద్ధం జరిగింది. భీముడు బకాసురుడితో మల్ల యుద్ధం చేసి, చంపేసాడు.

బకాసురుడు పెట్టిన కేకలకు అతని బంధువులు అందరూ అక్కడకు వచ్చారు. "చూడండి. ఈ బకాసురుడు చచ్చాడు. మీరు కూడా ఏకచక్రపుర వాసులకు ఏమన్నా ఆపద తలపెడితే వీడిలాగే చస్తారు" అని చెప్పాడు.

చేసేది లేక భీమునికి భయపడి వారందరూ దానికి ఒప్పుకున్నారు. భీముడు బకాసురుని కళేబరాన్ని ఈడ్చుకొని వచ్చి

ఏకచక్రపురం పొలిమేరలలో పడవేసాడు. అది చూచి ఏకచక్రపుర వాసులందరూ సంతోషించారు. భీముని పరాక్రమాన్ని ఎంతగానో కొనియాడారు.

ఇంటికి వెళ్లి తల్లి కుంతికి, అన్నయ్య ధర్మజునకు, తమ్ములకు జరిగిందంతా చెప్పాడు. ఆ ఊరి వారందరూ "వీడు సామాన్య బ్రాహ్మణుడు కాదు. మంత్ర సిద్ధి కలవాడు" అంటూ భీముని చూడానికి అతను ఉన్న ఇంటికి వచ్చారు.

(మహాభారతము—ఆది పర్వము—షష్టాశ్వాసము)
(sixth chapter completed)